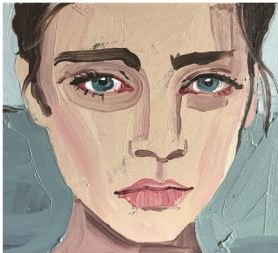

OD AUTORKY BESTSELLERU KLEOPATRA A FRANKENSTEIN

COCO MELLORS

Sestry Blueovy

„Na tenhle příběh rozhodně hned tak nezapomenete.“

JANA HARTLOVÁ /MARTINUS/

Sestry Blueovy

COCO MELLORS

**Sestry
Blueovy**

slovar

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy i události v ní zachycené jsou
výtvoří autorčiny představivosti. Veškerá podobnost se skutečnými žijícími
či zesnulými osobami, událostmi a místy je zcela náhodná.

Text © Coco Mellors, 2024

Design by Jo Thomson © HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Cover Art by Gill Button / Illustration Division

Translation © Barbara Hajná, 2024

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází
či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Sestry Blueovy

Z anglického originálu *Blue Sisters*

vydaného v roce 2024 nakladatelstvím HarperCollins Publishers

přeložila Barbara Hajná

Redigovala Eva Klimentová

Korektury Jana Kunová

Odpovědná redaktorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2024

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0973-4

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Věnováno Daisy za to, že se mnou je už od začátku,
a Henrymu za slib, že zůstane až do konce*

PROLOG

Sestra není kamarádka. Jak se dá vůbec vysvětlit nutkání uvažovat o vztahu tak zásadním a složitým, jaký máme se sourozenci, a redukovat ho přitom na něco tak nahraditelného a banálního, jako je přátelství? A přesto právě pojem „přítel“ stále používáme, chceme-li vyjádřit nejhlubší důvěrnost. *Moje matka je moje nejlepší přítelkyně. Můj manžel je můj nejlepší přítel.* Ne. Skutečně sesterství, to, které znamená, že vám nehty rostly ve stejné děloze, že vás s křikem vytlačili ze stejných porodních cest, není totéž co přátelství. Sestry si nevybíráte a neprožíváte s nimi žádné opatrné období, kdy se teprve oťukáváte. Patříte k sobě od samého začátku. Podívejte se na pupeční šňůru, tuhou, šlachovitou, nehezkou, ale životně důležitou, a porovnejte ji s náramkem přátelství upletým z barevných bavlněk. *Táhle* je rozdíl mezi sestrou a kamarádkou.

Nejstarší ze sester Blueových, jejich vůdkyně, se jmenuje Avery. Od narození je moudrá a poněkud blazeovaná. Ve čtyřech letech se jednou vrátila do rodičovského bytu na Upper West Side – ze školky přišla sama – a prohlásila, že je moc unavená a *už prostě nemůže dál.* Ale pak přece jen šla dál, jako vždycky. Avery své sestry naučila plavat kraul, šimrat pod bradou kočky z krámků

s potravinami, aby se s nimi skamarádily, míchat karty a neohýbat jim přitom rohy. Nesnáší autority, ale miluje struktury. Má fotografickou paměť. Na střední škole pronikla do školních záznamů, naučila se nazpaměť čísla sociálního pojištění všech spolužáků z ročníku a po zbytek pololetí je potom k jejich zděšení oslovovala těmi devíticifernými kódy.

Odmaturovala v šestnácti a během dalších tří let dokončila bakalářské studium na Kolumbijské univerzitě. Vzápětí utekla a přidala se k „anarchistické nehierarchické komunitě řízené na základě konsensu“, jinak řečeno ke komuně, načež krátce žila na ulicích San Franciska, kde kouřila a posléze si i píchala heroin. Aniž by to kdokoli z rodiny tušil, po roce nastoupila odvykací léčbu a od té doby se drogám vyhýbá. Posléze se přihlásila na práva a konečně svou skvělou paměť využila k něčemu užitečnému.

Říká se, že vlastní zásady člověk pozná až ve chvíli, kdy mu začnou být na překážku, a pravdivost toho tvrzení dokazuje právě Avery. Zastává pevné zásady a často se setkává s překážkami. Možná by se ráda stala básnířkou nebo dokumentaristkou, ale je z ní právnička. Teď je jí třiatřicet a žije v Londýně s manželkou, terapeutkou jménem Chiti, která je o sedm let starší. Splatila studentské půjčky a nakoupila nábytek, který vyšel skoro stejně draho. Zatím to neví, ale za pár týdnů rozmetá svůj život i manželství tak, jak by nikdy nepokládala za možné. Avery by ráda byla jen samá pevná páteř, ale má v sobě i křehké a měkké tkáně.

Dva roky po narození Avery rodiče přivedli na svět Bonnie. Bonnie má jemný hlas a silnou vůli. Hovoří řečí těla. V šesti letech už uměla chodit po rukou. V deseti dokázala žonglovat pěti mandarinkami najednou. Zkusila balet i gymnastiku, ale mezi ohebné a výrazné ženské holčičky nezapadla. Když jí bylo patnáct a prorazila pěstí díru do zdi svého pokoje, otec jí koupil boxerské rukavice a Bonnie našla svou pravou cestu. Pocity, jaké jí objev boxu přinesl, byly nejspíš stejné jako ty, s nimiž jiní lidé objevují sex. Tak kvůli *tomuhle* se dělá takový povyk.

Bonnie se zbožnou úctou vyznává disciplínu. Mlčky sledovala, jak její starší sestra během dospívání propadá závislosti, a tak se rozhodla, že nikdy nepozře ani kapku alkoholu. Sama si za drogy zvolila pot a násilí. Díky nim to dotáhla až na mistrovství světa v boxu žen, pořádané Mezinárodní boxerskou asociací, které vedle olympijských her představuje nejvýznamnější amatérskou soutěž, a v kategorii lehké váhy získala stříbrnou medaili, načež se vydala na profesionální dráhu. Vzhledem ke sportu, jemuž se zaslíbila, to může znít překvapivě, ale Bonnie má ze všech sester nejněžnější povahu. Dokáže ze zásobníku dostat kostky ledu, aniž by s ním musela mlátit o pult. Malé děti a psi jí instinktivně důvěřují. Vůbec neumí lhát. Její tělo může působit jako nedobytné dubové dveře, ale její osobnost je průzračná jako okenní tabule. Bonnie je jednatřicet let a měla by tedy jako boxerka být na vrcholu, ale po drtivé prohře v posledním zápasu opustila jak New York, tak i box. Uchýlila se do Venice Beach v Los Angeles a přijala místo vyhazovačky v malém místním baru.

Většina lidí nikdy v životě nepozná, jaké to je, mít poslání vyžadující, abyste se vzdali momentálních požitků v zájmu pouhé možnosti, v zájmu snu, který se nemusí splnit celá léta, a možná se nesplní vůbec. Ať už chcete nebo ne, odliší vás to od ostatních. Může to být vyčerpávající, osamělé a kruté, ale pokud je to opravdu vaše poslání, nemáte na vybranou. Takhle to bylo s Bonnie a boxem. A přesto ji teď můžete spatřit v jisté postranní uličce ve Venice, jak sbírá prázdné sklenice, pomáhá podnapilým ženám na zadní sedadla aut a zametá nedopalky cigaret, bez jediné stopy po té anarchistické bojovnici se srdcem z oceli, do jejíž podoby ji vycvičili.

Jejich rodiče si přáli, aby jako další přišel syn, ale po dvou potratech, o nichž se pak už nikdy nemluvilo, se dostavila Nicole, odjakživa zvaná Nicky. Ze všech holek byla Nicky *nejvíc* holčičí. Uměla ze žvýkačky vyfouknout bublinu velkou jako její hlava. Ještě jako dospělá poslouchala pop pro teenagery a nemyslela

to nijak ironicky. Jejím nejmilejším koníčkem v dětství byl chov housenek, které krmila kousičky dýně, dokud se nezakuklily a nevylíhly se z nich motýli. V deseti letech si koupila první podprsenku s kosticemi, jen aby byla připravená. Než dostudovala střední školu, chodila už s pěti kluky. S oblibou si plánovala oblečení na týden dopředu, a to včetně prádla. I v jedoucím taxíku si dokázala namalovat dokonalé tekuté oční linky s ostrými konečky. Nicky byla vždycky hodně oblíbená mezi kluky, ale uměla výborně navazovat dívčí přátelství. Na vysoké škole se stala členkou sesterského spolku, kvůli čemuž si ji pokrevní sestry nemilosrdně dobíraly, ale jí to nevadilo. Její sestry byly často hodně vytižené budováním kariéry a jí se po nich stýskalo, a tak si vytvořila rodinu z kamarádek.

Pokud byla Avery ta rozumná a Bonnie ta stoická, Nicky byla ta citlivá. Neustále prožívala celý lunapark emocí, které ani v nejmenším neskrývala. Někdy byla jako rozjařující jízda na kolotoči, jindy jako srážka dvou autíček na pouťovém autodromu, pak zase jako nehybný a vyčkávající terč na střelnici. Byla rozená matka, jenže její tělo mělo jiné plány. Když jí bylo málo přes dvacet, po letech mučivých menstruačních bolestí jí diagnostikovali endometriózu. Zemřela v sedmadvaceti, ale do toho slavného klubu nijak zjevně nepatřila: nezpívala v žádné kapele a nežila nijak zvlášť rychle, aby to vysvětlilo, proč zemřela mladá. Kdybyste se zeptali samotné Nicky, řekla by, že jakožto učitelka angličtiny v desáté třídě školy financované z veřejných prostředků, která stojí na Upper West Side deset bloků od jejího rodiště, žila výjimečně obyčejným životem. Někomu se to mohlo zdát jako méně významná dráha než ty, které si zvolily její sestry, ale Nicky to tak nikdy nepřipadalo. Milovala své studenty a snila o tom, že jednou založí vlastní rodinu. Nic v jejím životě nenaznačovalo, že by mohla brzy zemřít, jediné její bolesti.

Rok po narození Nicky se rodiče ještě jednou pokusili o dlouho očekávaného syna. Narodila se jim Lucky. Došlo k tomu doma, nečekaně, a zabralo to jenom čtvrt hodiny. Lucky neztrácela čas

a ihned v rámci rodiny zaujala své místo. Bez ohledu na to, jak jednou zestárne, navždycky zůstane děťátkem. Jakmile se Nicky naučila mluvit, výslovně Lucky prohlásila za *svoje děťátko* a trvala na tom, že ji bude všude vláčet s sebou. Zůstaly nerozlučné, ale Lucky nezůstala malá. Měří sto osmdesát centimetrů. Rodiče měli čtyři pokusy, aby se jim povedlo stvořit tu tolik žádanou přednost: ženskou krásu. S Lucky konečně uspěli. Dokonce i zuby, které má křivé s neobvykle ostrými špičáky, dodávají jejímu úsměvu jakousi vlčí smyslnost. Nedávno si bez souhlasu své agentury nakrátko ostříhala vlasy a odbarvila je na bílo. Teď vypadá jako kříženec Barbie, Billyho Idola a sibiřského huskyho. Lucky se v patnácti letech stala modelkou a pracuje po celém světě, což jinými slovy znamená, že po celém světě zažívá osamělost.

Když vejde Lucky do místnosti, jako by do akvária se zlatými rybičkami vklouzl elektrický úhoř. Má bystrý rozum a tají svou plachost. V době, kdy žila v Tokiu, se sama naučila hrát na kytaru a je v tom docela dobrá, ale příliš se stydí, než aby svou hru někdy někomu předvedla. Pořád miluje hraní videoher, vlastně miluje všechny podoby úniku. Právě teď bydlí sama v Paříži. Slova *Potřebuju se napít* vyslovila od začátku letošního roku zatím stodačticetkrát. Což je víc, než kolikrát za celý život vyslovila *Mám tě ráda*. V bytě na Montmartru jí nad postelí visí zarámovaní modří motýlci, které jí před smrtí věnovala Nicky, ale Lucky toho moc nenaspí. Je jí šestadvacet a je ztracená. To jsou vlastně všechny zbývající sestry.

Nevědí ovšem tohle: Dokud jste naživu, nikdy není moc pozdě na to, aby vás někdo našel.

KAPITOLA I

Lucky

Lucky měla zpoždění. Naprosto nezodpovědné, nenávratné zpoždění, kvůli kterému mohla přijít o zakázku. V poledne měla být v Marais na zkoušce šatů pro přehlídku, jenže poledne odbilo už před deseti minutami a ona pořád trčela v metru, kilometrů daleko. Včerejší večer strávila na party pořádané k týdnu módy, kde měli otevřený bar (jediný typ baru, který Lucky zajímal) a kde se seznámila se dvěma sprejery, nyní zaměstnanými v korporacích, kteří moc stáli o to, aby oživilí svou reputaci tvůrčích umělců na okraji společnosti. Nabídli jí, že ji na zadním sedadle motorky svezou k opuštěnému bývalému sídlu jednoho diplomata v šestnáctém obvodu, které se rozhodli otagovat. Myšlenka na zohavení fasády historické budovy barvou ve spreji Lucky nijak zvlášť nepřitahovala, ale na druhou stranu vždycky uvítala jakoukoli záminku, proč ještě nejit domů.

Budova byla zabezpečená lépe, než čekali, posetá bezpečnostními kamerami a obehnaná hrozivě vyhlížejícím plotem s ostrými hroty, takže se spokojili s posprejováním kovových okenic nedaleké trafiky. Sprejeři zvolili svobodomyšlné slogany zpopularizované během pařížských protestů v roce 1968 – *Je zakázáno*

zakazovat! —, zatímco Lucky ztvárnila klasickou interpretaci penisu a koulí. Ze schodiště Palais de Tokyo pak sledovali východ slunce, přičemž popíjeli růžové šampaňské Veuve Cliquot z lahví odcizených na party, a pak se odebrali do Luckyina bytu, aby si vykouřili jointa. Poté, co oba pánové přišli s předvídatelným návrhem na trojku, jim Lucky doporučila, aby se vykašlali na představu, že potřebují ženskou, a vyřešili si to jen ve dvou. Sama usnula zcela oblečená na posteli a pár hodin nato ji v prázdném a díkybohu nevyplněném bytě probudila energicky podaná připomínka od bookerky, že si má před dnešní zkouškou umýt vlasy.

Taky bylo první výročí Nickyiny smrti.

Metro se sunulo dál a Lucky se podívala na mobil. Objevila zmeškaný hovor a hlasovou zprávu od Avery, která si zjevně vytkla za cíl přimět ji, aby „zpracovala“ své pocity týkající se dnešního dne, a také formálně působící mail od matky, který bez přemýšlení ignorovala. Stýskalo se jí po newyorské podzemce, po její špíně, spolehlivé nespolehlivosti a nedostatečném pokrytí mobilním signálem. Pařížské metro fungovalo s téměř agresivní výkonností a mobily v něm zůstávaly plně funkční i pod zemí. Nebylo možné se tady nikam schovat. Zprávu od Avery si Lucky neposlechla a zasunula telefon zpátky do kapsy. Od Nickyina pohřbu před rokem se s nikým z rodiny neviděla. Ten večer vanul městem silný horký vítr, převracel stolky před restauracemi, kutálel popelnice po ulicích, přetrhával dráty elektrického vedení a lámal větve stromů v Central Parku. Lucky a její sestry rozfoukal do různých koutů světa, odkud neměly v úmyslu vrátet se domů.

Už teď měla čtvrt hodinové zpoždění. Ve spěchu před odchodem si doma zapomněla sluchátka, což bylo opomenutí, které jí nevyhnutelně zkazí celý den. Lucky obvykle nedokázala projít více než jednou ulicí, aby si sluchátka nezastrčila do uší a nepostavila tak mezi sebou a světem hudební nárazníkovou zónu. Jenže dneska vypadla ze dveří v rekordním čase, také díky tomu, že vy-

nechala obvyklou snídani v podobě červené marlborcky a ibuprofenu a vyběhla v oblečení, ve kterém se vzbudila. Pokradmu si čichla k tričku. Troška kouře, troška potu, ale celkově nic hrozného.

„*Je voudrais te sentir.*“

Lucky střelila očima po muži sedícím naproti, který právě promluvil. Měl napjatou, hladavčí tvář rozené kořisti, ale oči prozrazovaly predátora. V rukou nad rozkrokem svíral láhev minerálky Volvic, namířenou na Lucky. Usmíval se.

„Cože?“ zeptala se, ačkoli vůbec netoužila zjistit, co ten člověk říkal, ani s ním mluvit.

„Á! Ty jsi Američanka!“

Vyslovil to typicky po francouzsku, s přízvukem na poslední slabice.

„Jo.“

Lucky přikývla a znovu sáhla po mobilu, přičemž se snažila vyzařovat nezájem.

„Jsi krásná,“ řekl a naklonil se k ní.

„Hmm, díky.“

Neodtrhla oči od telefonu. Zauvažovala, že by bookerce napsala, že má zpoždění, ale nakonec nápad zavrhla. Zpoždění by tím jenom nabylo na reálnosti. Raději si užije tohle pohodlné mezidobí, dokud to ještě jde, dokud ještě nikdo neví, že zas něco podělala.

„A tak vysoká,“ pokračoval chlápek.

Ve tmavých vintage leviskách a krátkém černém tričku byla Lucky skutečně rovná a dlouhá jako vykřičník. Nahrbila se v ramenu, aby z ní viděl míň, a proměnila se tak v otazník.

„*Mon dieu!*“ zvolal chlápek tiše sám pro sebe. „*T'es trop sexy.*“

Měla se zvednout a odejít. Měla ho poslat do prdele. Měla mu sebrat tu láhev minerálky – jeho velký, debilní, modrý imaginární penis – a rozmáčknot ji v dlaních. Místo toho ukázala na mobil.

„Hele, já zrovna –“

Zamračila se a namířila prst na displej, aby dala najevo, že se chystá telefonovat. Rychle projela seznam kontaktů. Ale komu má zavolat? Nechtělo se jí mluvit s nikým. Ze zvyku vyhledala jméno Nicky a zvolila „volat“. Všechny sestry měly společný rodný balíček telefonních služeb, který financovala Avery. Lucky odhadovala, že si Avery prostě chce ušetřit bolest, kterou by s sebou neslo zrušení Nickyina účtu, a tak zkrátka dál platí i za něj. Lucky netušila, kde teď může být Nickyin mobil, nejspíš leží vybitý někde v zásuvce, ale byla vděčná, že jí tohle ještě zůstalo. Ucho jí naplnil sestřin hlas.

Dovolali jste se Nicky, po zaznění tónu nechte vzkaz. Mějte se fajn!

Chichotala se při tom, rozpačitá z nahrávání. V pozadí Lucky velmi slabě zaslechla samu sebe, o pár let mladší, nic netušící o ztrátě, kterou přinese budoucnost, rozesmátou.

„Moc rád bych se s tebou seznámil,“ trval na svém chlápek.

„Telefonuju,“ vysvětlila mu Lucky.

„Á, *d'accord*.“ Muž se opět opřel a absurdně dvorným gestem rozevřel dlaně. „Promluvíme potom.“

Nebyl to Luckyin první telefonát Nicky od té doby, co sestra zemřela; nutkání promluvit si s ní a vylíčit jí, jak vypadá život bez ní, ji vůbec neopouštělo. Při volání Nicky si připadala jako pacient po amputaci, který nemůže uvěřit, že přišel o nohy, a stále se pokouší postavit.

„Ahoj, to jsem já,“ spustila Lucky po zaznění tónu. „Já... no, volám jen, abych tě pozdravila.“

Koukla se po chlápku, který se vůbec nesnažil předstírat, že ji neposlouchá.

„Tady je zrovna týden módy, takže je to dost hektický, jako vždycky, ale chtěla jsem ti brknout, protože... Ehm, asi je to pro tebe docela velké den. První výročí! Neuvěřitelný. Takže, jo, prostě jsem ti chtěla brknout a říct... No, všechno nejlepší ne, to je jasný. Není co slavit, že jo. Ale chtěla jsem, abys věděla, že na tebe myslím. Pořád na tebe myslím. A chybíš mi. Pochopitelně.“ Lucky

si odkašlala. „Takže asi tak. Mám tě ráda.“ Lucky chvíličku počkala, jestli něco neucítí, nějaký přesun kosmické energie, který by jí napověděl, že sestra naslouchá. Nic. „Jo, a Avery mi leze na nervy. Čau.“

Ukončila hovor a mrkla se z okna vozu. Blížili se k Saint-Paul, její zastávce. Rozvinula končetiny, zvedla se, chlápek se přitom natáhl a dotkl se její paže. Ucukla tak prudce, jako by jí ke kůži přiložil zapálenou sirku.

„Nemohl bych dostat tvoje číslo?“

Vlak před vjezdem do stanice zpomalil a Lucky zavrávala. Chlápek se na ni zespona zašklebil. Zuby měl zahnědlé od tabáku.

„Jsi tak sexy,“ řekl.

Lucky se zadívala na muže, který si ji prohlížel s majetnickým potěšením, jako by si z vitríny vybíral cukroví. Z rozkroku mu směrem k ní pořád trčela láhev s vodou.

„Můžu?“ otázala se a ukázala na ni. Vlak s trhnutím zastavil.

„Tohle?“ odvětil zmateně. Podal jí plastovou nádobu. „*Mais bien sûr.*“

Vzala mu láhev z rukou, odšroubovala víčko a zbytek vody mu vylila do klína. Chlápek, kterému se po džínách začala rychle šířit temná skvrna, se s vyjeknutím vymrštil ze sedadla. Lucky bleskově doběhla ke dveřím, zatáhla za stříbrnou páku, tu podivnou zvláštnůstku pařížského metra, a dveře se rozletěly. Na nástupišti ještě slyšela, jak na ni ječí, že je čubka, a do vlaku mezi nimi se přitom valily zástupy pasažérů. Brala schody po dvou a nakonec vykročila na denní světlo.

Na Place des Vosges se jí nad hlavou klenuly kamenné oblouky. Lucky se řítila směrem k adrese, kterou jí poslala bookerka. Minula dva staré kouřící muže ve sladěných olivových balonáčkách a oni se po ní otočili. Zazvonila a dřevěnými dveřmi s oprýskaným modrým nátěrem prošla na nádvoří. Na jeho protější straně stálo vysoké točité schodiště. Lucky se po něm

hnala nahoru, těžkými botami ho přitom rozechvívala, až mezi kamennými zdmi vibrovalo, a na každé podestě se zastavovala, aby popadla dech. Od časů dospívání kouřila krabičku cigaret denně a tenhle zlovyk ji pro podobnou tělesnou aktivitu nijak zvlášť nevybavil. Konečně se s rukou na zábradlí dověkla do nejvyššího patra. Ve dveřích tam na ni čekala žena s vlasy staženými do pevného tmavého drdolu a kolem krku jí visel krejčovský metr.

„Jdu pozdě, já vím,“ zasípala Lucky. „*Je suis désolée.*“

„A vy jste?“ opáčila žena zhurta.

„Lucky –“ zalapala po dechu. „Blueová.“

„Lů-ký?“ zopakovala žena s pohledem upřeným na papír na podložce. Z prostoru za ní doléhalo Lucky k uším pilné hučení šicích strojů. „Nejdete pozdě. Dokonce jste tu moc brzo. Vaše zkouška začíná ve dvě.“

Lucky se opřela rukama o kolena a vydechla.

„Já myslela, že je to ve dvanáct?“

„To jste se spletla. Vraťte se prosím ve dvě. *Ciao!*“

Dveře se jí s nesmlouvavým klapnutím zavřely před nosem. Lucky ovládla touhu zhroutit se na zem a prospat se tu na prahu jako pouliční kočka, dokud na ni nepřijde řada. Pomalu se vlekla ze schodů.

Jelikož neměla nic jiného na práci, vydala se do ulic čtvrti Marais, posetých skvrnkami slunečního svitu, pátrat po něčem k pití. Hladina adrenalinu, zvýšená pomstou s lahví minerálky a následným během na zkoušku, už jí v organismu klesala a začínala odhalovat počátek stavu, který by se mohl rozvinout v krutou kocovinu, pokud mu Lucky urychleně nezatne tipes. Byl začátek července a navzdory příjemnému počasí se letos v létě Paříží šířil duch nepokoje. Generální stávka a dopravní zácpy, k nimž vedla, naplnily město mlžným smogem a série incidentů, při kterých byl někdo v metru či v obytných čtvrtích pobodán, přivolala do ulic výrazné množství policistů.

Čtvrť Marais, plná butiků, zalidněných barů a rušných kaváren, jako by však od toho všeho byla radostně vzdálená.

Lucky zaslechla, jak ji přes ulici volá ženský hlas, a otočila se za ním. Uviděla kamarádku Sabinu, zrzavou Francouzku a kolegyni modelku, jejíž tělo jednou jistý návrhář v Luckyině přítomnosti popsal jako *sto kiláků parádní cesty*. Seděla před jakousi kavárnou se dvěma modely a mávala na Lucky, ať se k nim připojí.

„No ne, snad to není punkerka Pollyanna,“ prohlásil Cliff, ten vyšší ze dvou mužů, když se k nim přiblížila.

Cliff byl Australan, bývalý profesionální surfař, který si v letošní sezoně získal určitou proslulost díky faktu, že se po přehlídkovém mole v Miláně prošel pouze ve zlatých tangách. Přesto bylo nemožné chápat ho jako pouhý objekt, bránila tomu prostá síla jeho ega. Ta spolu s vědomím, že se může na modeling kdykoli vykašlat a vrátit se k životu sestávajícímu z ježdění po vlnách a bydlení v dodávce, znamenala, že v něm jeho současná kariéra zřejmě nebudila ani ty nejmenší pochybnosti. Tím se lišil od Lucky, pro kterou její krása představovala nejen zdroj příjmu, ale i studu. Lucky nikdy nedělala nic jiného než modelku, a tak jí připadalo, že vlastně nikdy nedělala nic. Nepřiznala by to, ale záviděla Cliffovi jeho svobodu.

„Nazdar, Zlatý koule,“ řekla, z krabičky, která ležela před ním, si vzala cigaretu a stiskla ji mezi rty. „Oblečeného jsem tě nepoznala.“

Druhý model, Američan s dětskou tvářičkou, který jí nebyl povědomý, se zasmál a předklonil se, aby jí připálil. Byl vybarvený jako zlatý retrívr, kterého připomínal i zřejmě neomezenou touhou každého potěšit. Oba muži před sebou měli sklenice s pivem, zatímco Sabina v prstech otáčela malou sklenkou bílého vína, ze které ani neusrkla. Lucky mávla na obsluhu, a ještě než se usadila, objednala si pivo.

„Ahoj, já jsem Riley,“ oznámil mladík.

„Potřebuju se napít,“ prohlásila Lucky a opřela se zády o židli, přičemž odhalila kousek bledého břicha.

„Tohle je Lucky,“ představila ji Sabina. „*Ma soeur.*“

Lucky to potvrdila neurčitým kývnutím. Sabina trpěla jedináčkovským sklonem dělat z přátel členy rodiny. Ve skutečnosti toho o sobě navzájem moc nevěděly, s výjimkou kampaní, na kterých v poslední době pracují, a oblíbených nápojů.

„Ty seš Američanka!“ zvolal Riley. Díky měkkému jižanskému přízvuku každá jeho samohláska zněla, jako by ji obaloval chomáček vaty. „Doufal jsem, že se dneska setkám s někým z Ameriky.“ Pozvedl sklenici. „Šťastnej čtvrtěj červenec.“

Lucky vyfoukla k obloze štíhlý sloupek dýmu.

„Já to neslavím,“ odpověděla.

Letos, za rok, každý další rok po zbytek jejího života bude čtvrtý červenec znamenat jenom den, kdy umřela Nicky. Riley se na ni zamračil.

„Ale seš Američanka, ne?“ ujistil se.

„Z New Yorku,“ řekla. „Takže jen tak tak.“

„Ale teď žiješ v Paříži,“ vložila se do hovoru Sabina. „A to znamená, že musíš slavit Den dobytí Bastily.“

„To je kdy?“ zeptal se Cliff.

„Vlastně zrovna příští týden,“ odvětila Sabina.

„Červenec je ten pravej měsíc k tomu, aby se svrhla tyranie,“ prohlásil Cliff.

„No, mně to teda chybí,“ poznamenal Riley. „Ještě nikdy jsem na čtvrtýho července nebyl v cizině. Naši vždycky uspořádají velkou grilovačku.“

„Je mi líto,“ pravila Sabina, „ale ve Francii se moc negriluje.“ Odložila skleničku a lehce škusla rukou. „Nemůžu to pít. Ještě mám od rána kocovinu. Proč vždycky v zákulisí podávají šampaňské ještě před snídaní?“

„Protože vy holky nic jinýho nejíte,“ opáčil Cliff. „Jak se to říká? Šampus, koks a náhodnej sex, bejby.“

Sabina ho prostě ignorovala. Krátce vzhledla k nebi, které nabíralo chudokrevný šedivý odstín. „Bude pršet, *non?*“

„Ach jo,“ podotkl Riley. „Příští přehlídku mám venku.“

„Já taky,“ přidala se Lucky.

„Můj první týden módy, a zrovna musí pršet,“ pronesl zachmuřeně.

Cliff zazpíval překvapivě čistým hlasem refrén písničky „Ironie“ od Alanis Morissette. *It's like raaaaain on your wedding day.*

„Tohle je *haute couture*,“ připomněla Sabina. „To nejlepší z nejlepšího. Věř mi, že zmoknout tě nenechají.“

„A když říká ‚tě‘, tak myslí oblečení,“ dodala Lucky a otočila se ke Cliffovi. „A cos to vůbec říkal o holčích v modelingu? Jako byste vy kluci byli nějaký vzory umírněnosti a zdravého způsobu života.“ Zaťukala na Cliffovu téměř prázdnou sklenici.

„Jenže my na rozdíl od vás umíme pít.“ Ukázal na ni prstem. „Když nejíš, tak bys neměla ani pít.“

„Já jím,“ namítla Lucky a zvedla sklenici piva, kterou jí právě donesli. „Takže můžu i pít.“

Cliff se zasmál a objednal další rundu.

„Cokoli, co umíš, já umím líp,“ zanotoval známou písničku.

„O co, že jsem v pití lepší než ty,“ vyzvala ho Lucky.

Cliff vzal do ruky sklenici a hodil do sebe poslední doušek.

„Chceš to zjistit?“

★

Hodinu nato už v sobě Lucky měla pět drinků a právě se chystala seznámit ostatní s nejzábavnější historkou, kterou kdy vyprávěla. Každá další runda splachovala ranní smutek, který na ní ulpíval jako vrstva špíny.

„Takže mi bylo devatenáct a byla jsem na rok v Tokiu,“ říkala. „Byla to sranda, ale asi jsem se taky chovala trochu nezodpovědně, znáte to, chodila jsem pozdě spát, nestíhala dohodnutý schůzky, prostě všechno, co by začátečník dělat *neměl*.“

V tomhle bodě Lucky pokynula směrem k Rileymu a varovně povytáhla obočí.

„To vypadá na takový to ponaučení typu ‚dělej, co ti říkám, a ne to, co dělám‘,“ prohodil Cliff. „Protože jsem si celkem jistě, že v tomhle ses od té doby nijak nezměnila, Lucky.“

„Hele, mě nikdo poučovat nemusí,“ ohradil se Riley. „Je mi třiaadvacet. Vím, co mám dělat.“

„Mně taky!“ vykřikla Sabina. „Vlastně je mi třiaadvacet už tři roky.“

Lucky se zasmála a znovu se napila.

„Agentura už vyhrožovala, že mě vyhodí, jenže potom mi úplně zničehonic přiklepli jednu kampaň. Byla pro takovou lacinou komerční značku, ale stejně, že jo, prachy, prachy, prachy. Agentka mi zavolala a povídá: ‚Lucky, jestli se na to focení opozdíš jenom o jednu jedinou minutu, tak s tebou končíme. Jedinou minutu.‘“

„Už vím, jak to bude dál,“ ozval se Riley. „Přišla jsi pozdě a oni tě vyhodili, a pak se z tebe stejně stala úspěšná slavná modelka.“

„Podle tebe je slavná?“ zalapala Sabina po dechu. „Slavnější než já?“

Riley zatěkal očima od jedné k druhé.

„Ne, chci říct, j-jo,“ vykoktal. „Teda, já nevím. Obě jste krásný.“

„Dělá si legraci,“ prozradila mu Lucky.

„Ale nedělá,“ řekl Cliff. „A já jsem každopádně slavnější než ony obě.“

Sabina na něj pohlédla s pokrčeným nosem.

„Nikdo z nás není slavněj,“ prohlásila Lucky. „Takže zpátky k té historce. Večer před focením jsem si šla brzo lehnout, protože jsem měla v úmyslu včas vstát. Jenže jsem bydlela v takovém bytě pro modelky v Šibuji, což byl prakticky skoro bordel. Tak tam ležím v posteli a snažím se bejt hodná, a najednou tam vtrhne parta holek a hned: ‚V Haradžuku se koná nějaká otvíračka a bude tam ten šíleně sexy herec, jak hrál toho vesmírnýho kov-